

Det får en kalle idealister.

NS har hatt det travelt med å forklare at tilhengerne av «nyordningen» er så idealistisk innstillet. Det er derfor de reiser til østfronten for å «kjempes mot bolsjevismen». Vi vet jo imidlertid hvordan virkeligheten ser ut. Bortsett fra noen spredte tilfelle er det det rene kjeltrin-pakk som er reist avgårde. I en rekke tilfelle har almindelige kriminelle forbrytere fått valget mellom å avsone sin straff eller å dra til østfronten — og har virkelig valgt den siste form for straff. Videre får alle litt mer framstående medlemmer som har begått underslag, drevet svartebørsandel eller laget andre skandaler ordre om å reise, hvoretter de blir slått opp som helter og eksempel for norsk ungdom. (Jfr. idrettsleder Reichborn-Kjennerud og politimester Holtskog i Sarpsborg).

Nå synes visst tyskerne at rekrutteringsgrunnlaget tross alt er litt spredt. I slutten av august ble det nemlig sendt ut et sirkulære til alle mannlige medlemmer i stridsdyktig alder, hvor de oppfordres til å melde seg til Den norske legion. Videre blir de innkalt til vernemøte med meldepunkt. Nå viser det seg imidlertid at den «flammende» tale fra en NS-pamp ikke har den forønskede virkning, for det melder seg som regel ingen. Etter møtet blir det så forelagt hver enkelt en erklæring til underskrift, hvor det står at en er oppmerksom på at «føreren» har garantert familiens underhold, at en ikke kan skyldes på helsen, for den vil bli bedømt av mili-

tyskere etter at polakkene er jaget ut, brenner ned. Den polske illegale pressen er meget talrik, den teller over 150 utgaver som spres i flere hundre tusen. Noen er dagsavisar. Den underjordiske pressen kunne fortelle om Hess' flukt til England fire dager før den offisielle tyske.

Polen er kanskje hardere hjemsoekt enn noe annet okkupert folk i denne krigen, ja, kanskje hardere behandlet av sine fiender enn noe annet folk i historisk tid. Når dette folk både ute og hjemme allikevel fører en så uforsonlig og bitter kamp mot det nazistiske åket, er det en av de sikre garantier for at Hitler-Tysklands endelige nederlag er nær forestående.

tære leger, og videre at det er høyere myndigheter som skal avgjøre om de er «uundværlige» eller ikke. Hver enkelt må så sjøl skrive hvorfor de på tross av at de er klar over disse ting ikke vil melde seg som «frivillige».

Det hersker sjølsagt den villeste forvirring i NS på grunn av dette. Misstemningen brer seg og utmeldelsene strømmer inn.

NS-folk spør om hvorfor ikke partiets motstandere blir skrevet ut istedet. De skjønner nemlig ikke den enkle ting at enhver må trekke de praktiske følger av sin idealisme, ellers er uttrykket bare noe sprøyt. Derfor blir ikke vi skrevet ut til fronten. Vi ville nemlig snu våpnene den andre vegen. Først her i landet, og siden hvis vi kommer så lang, ved fronten.

NYTT FRA KAMPENE I DE BESATTE LAND (Forts. fra s. 2.)

Fra Jugoslavia meldes om partisanenes forbitrede kamper i alle deler av landet. Partisanavdelinger har fullstendig tilintetgjort den italienske garnisonen i Nova Stifra, og avsporet et fiendtlig troppetog ved stasjonen Kotjevie. Store italienske lagere med næringsmidler er falt i partisanenes hender og er blitt delt ut til den sultende Jugoslaviske befolkning.

I Frankrike er syv tyske soldater og en offiser drept av ukjente personer i byen Claire. På jernbanelinjen Le Cateau-Guise forulykket et stort tysk troppetog, hvorved lokomotivet og 28 vogner ble fullstendig knust.

Igjen et bevis på tysk kultur.

Lutvannet i Østmarka er som kjent drikkevann for store deler av Akers befolkning. Ved vannet står oppslag om at badning er forbudt, og reglementet er blitt fulgt. Det er også oppslag med tysk tekst. I sommer tok allikevel et kompani tyske soldater seg tillatelse til å bade i vannet. Tysk «kultur».

SEND AVISA VIDERE
og hjelp til i den nasjonale frontens arbeid!

NORSK UNGDOM

Nr. 4

Mai 1943

2. årgang

Opprop til det norske folk.

Det er nå blitt klart at den «nasjonale» arbeidsinnsats ikke er annet enn en storstilet innrullering av hjelpetropper for den tyske Wehrmacht. En foreligger de oppgave viser at det bare til 15. april skulle utskrives 10 000 mann som praktisk talt samtlige skal fordeles på militære arbeidsplasser under ledelse av organisasjon Todt. Som eksempel nevner vi følgende:

Einsatz Nord-Norwegen, Narvik (O. T.)
1500 fra Oslo og Akershus.
Einsatz Mittel-Norwegen, Trondheim
1500 fra Telemark, Vestfold,
Buskerud.
Marine-Oberbauamt Bergen
320 fra Bergen og Hordaland.
Marine-Oberbauamt Trondheim
400 fra Sør-Trøndelag.
Fliegerhorstkommandur Gossen
200 fra Møre og Romsdal
Fliegerhorstkommandur Lister
350 fra Oslo og Akershus
Kom. d. Eisenbahntruppen Trondheim
310 fra Sør-Trøndelag
Kommandur d. Eisenbahntruppen Narvik
200 fra Hedemark og Opland.

Videre er det på det rene at flere er tvunget til å underskrive kontrakter om tjenestegjøring i Legion Speer så lerge krigen varer, og er sendt til treeringsleir hvor de er iført tyske uniformer og satt under tysk militært befal. Endelig er det på det rene at en del av de utskrevne allerede er transportert ut av landet. Alt dette er skjedd til tross av tyskernes og Quislings uttrykkelige løfte om at arbeidet ikke skulle settes inn for den tyske krigsmaskin og ikke bli brukt utenfor landets grenser.

Vi burde visst dette. Det var en feil at vi ikke alle nektet å sende inn melding til arbeidsmobiliseringen. Feilen er imidlertid begått. Vi er narret med trusler og falske

løfter, men det er ikke for seint å reise seg til motstand. Vi ser i dag klart at den «nasjonale» arbeidsinnsats betyr å delta i krigen aktivt på fiendens side. Dette strider mot enhver nordmanns samvittighet og mot folkets rettens bestemmelser.

Parolen må derfor være at ingen fra nå av møter fram hva enten det gjelder innkallelse til arbeidskontor, avreisested eller arbeidsplass. Ingen må nå lenger melde seg til noen som helst registrering.

Til dem som er igjen i virksomheter som er berørt av utskrivningen, retter vi samtidig en appell om ikke å svike de allerede utkommanderte ved å sette alt inn på å få virksomheten til å gå knirkefritt allikevel. Det er en forbrytelse å hjelpe nasistene ut av de flokene de har laget.

Den kvinnelige arbeidstjeneste.

Unge kvinner mellom 18 og 21 år blir også innkalt til arbeidstjeneste under NS ledelse. Ingen vet hva de skal brukes til. Det bedrag den «nasjonal» arbeidsinnsats representerer, spør ikke godt. Foreldre vil ikke kunne føre noen kontroll med den påvirkning de blir utsatt for, eller hvilke legelike eller sjelelige påkjenninger de må gjennomgå under tjenesten.

Når disse innkallelser kommer på dette tidspunkt, er det klart at det er et ledd i den «nasjonale» arbeidsinnsats — kort sagt: Ungdomstjenesten tatt i Wehrmachts tjeneste. Barn og foreldre må stå sammen om å nekte innrullering. Foreldrerett og foreldreansvar vil tilsi enhver norsk far og mor å ta klart og sikkert standpunkt i denne sak.

NORSK UNGDOM

KLARE LINJER

Den nasjonale parole i forbindelse med tvangsutskrivningen er nå klar og utveitidig. Ingen må følge innkallelene, ingen må frivillig møte til arbeidskontorene, samlingsstedene eller de anviste arbeidssteder. De som kan, må forsvinne. De som blir tvangs-sendt til norske arbeidssteder i Norge må der hvor de kommer sabotere arbeidstempoet og videre legge alle de hindringer i veien som er mulig for at tyskerne ikke får satt sine arbeidsplaner ut i livet. Nekt å gå ombord i båter som kan føre en ut av landet.

Enhver norsk kvinne og mann, enten en er utskrevet eller ikke, må ta opp til overveieelse hva en selv kan gjøre. Dann motstandsgrupper over alt hvor det kan ydes motstand. Delta i hjelpen for de som kjemper på den indre front. Husk vi er i dag alle soldater i folkets frihetskamp.

VÅRT SVAR!

«Det er det store, og det er det glupe at merkjet det stend om beraren stupe.»

Ottar Lie, Lars Nordbøe, Bjarne Dalland, Harald Slaattelid, Theodor Danielsen, Ingolf Kleppstø, Arthur Berg, Thore Gerotti Espelid, Olav Prestegaard, Knut Veka, Leif Kindem, Ole Kjell Karlsen, Olav Kvernmo, Sigurd Syvertsen, Arne Stensrud, Gustav Adolf Neraasen og Reidar Svendsen — alle medlemmer av Norges kommunistiske parti. Ottar Lie, Lars Nordbøe, Bjarne Dalland og Harald Slaattelid var og medlemmer av partiets sentralstyre.

Desse nordmenn er ikkje meir. Om lag eit år satt fleire av dei fengsla, vart mishandla, slegne og pinte i torturkammeren, til slutt slakta red som lrotter attmed ein mur. Deira einaste brotsverk var kjærleiken til land og folk.

Den tyske valdsmakta har set seg fyre å rydda ut stridsviljen i nordmennene. Framfor alt gjeld det å sletta ut alt førerskap for truismålet mot seg. Vi nemner namna til Viggo Hansteen og Arne Gauslaa. Desse var og medlemmer av sentralstyret i kommunistpartiet. Redaktøren av «Arbei-

deren», Henry W. Kristiansen og kona hans tok okkupasjonsmakta livet av i Tyskland. Fleire andre av pariet sine fremste menn og kvinner har og mista livet. Til no er over 200 nordmenn avretta. For nasjonens friedom og sjelstyrerrett fall kvar einiskild av desse på sin post. Dei høyrde til dei djervaste stridsmenn i den nasjonale fronten. Dei hadde berre eit mål for auga: Siger i fridomskrigen — kosta hva det kosta ville. Dei orka ikkje sjå si heimjord gjort til koloni for framand makt. Dei orka ikkje sjå fedrelandet kuva og folket trødd ned. Difor satte dei alt inn i kampen.

Vi veit om den vonause kjensla av armed og hjelpeløyse desse landsmenn hadde for dei seig om. Dei måtte venta kuleskotet utan å kunna løfta ei hand til verge. Livsviljen i dei krev retten til å verge seg, høve til å meia bødla: e ned, i det minste ta nokre med seg i dauden.

Men det lever nordmenn etter dei. Og vi, deira kameratar og landsmenn, skal vera dei fyrste som triv merkjestongs. Vi veit vel at krig krev liv. Men vi vil ikkje at landsmenn vergelaust skal slaktast. Vi vil ikkje veta av folk i torturkammeren. Lat mordarane drive jakt på oss. Men djevlane skal akta seg, dei norske kulane råker jamnt godt. Fridomskrigen skal ferast vidare. Fedrelandet skal frigjerast.

Valdsmennene trur dei skal setja skrekken i folket. Men vi veit nå at ingen slepp unna kampen. Vi må slåst, for eller mot valdsmakta. Og då veljar vi mot. For å verge vårt eige liv og vår eige eksistens. Det må beta laust med ein kamp på liv og daude.

Dei landsmenn som valdsmakta myrda, var berarar av sjelve urkrafta i folket. Urkrafta må fram i heile nasjonen! Den nasjonale kampkrafta må løysast ut og drive oss til hard og kompromisslaus, uforsonleg krig. Mannefallen rekner vi når sigeren er vunden. Nå tel berre daude fiendar!

Vi skal ha våpen. Angivarar og provokatorar skal dø. Friskarane skal verge liv og heim. Sabotasje og sprengning skal splintre hjula i krigsmaskina. Vald og terror skal råka fienden sjøl. Hensynslaut skal valdsmakta knusast!

Det er vårt svar.

Nordmannen Gudlaug Vale

Partisanene blir en folkearme.

Gjennom tidligere rapporter fra Jugoslavia har mange fått den oppfatning at general Michailovitsj var den eneste virkelige farlige motstanderen tyskerne og italienerne hadde på Balkan. Men i den siste tiden har tyskerne knapt nevnt ham i sine rapporter, men stadig talt om partisanenes forbitrede motstand.

I løpet av 1942 er det andre partisanavdelinger som etter hvert gjorde seg mere gjeldende. En av disse grupper ble ledet av den 32-årige Kostawagy. Han er ingen nybegynner når det gjelder krig. Som sjef for en kroatisk mitraljøsebataljon deltok han med utmerkelse i den spanske borgerkrig og holdt bl. a. en viktig stilling på Ebro-fronten i flere uker mot betydelig bedre utrustede Francotropper.

Armeen under Nagy ble den største av de seks forskjellige partisangruppene som kjemper forbitret mot tyskerne og italienerne. Bosanska Krajinapartisanene, som gruppen under Nagy kaller seg, opprettet en liten stat i det kileformete område i Kroatia som markeres av byene Gramoch, Drvar, Petrovatsj, Klutsj og Donji Vakuv. De forberedte seg systematisk for omfattende militære operasjoner og utdannet sine stadig voksende armer, ikke med sikte på sabotasje, men for et omfattende felttog i den hensikt å drive aksetroppene ut av Jugoslavia.

De forberedte seg også rent politisk ved å anvende demokratiske metoder som knapt nok har noe sidestykke på Balkan. Kommunestyret ble valgt gjennom vanlige valg med stemmesedler. Man opprettet sykehus under ledelse av den framstående Beograd-professoren Sima Milosjevitsj. Teatre ble åpnet i det befrieede området, og kjente skuespillere stillet seg til disposisjon. Hele orkestret fra Zagreps Nasjonalteater har også sluttet seg til partisanene. Den nye staten har til og med et utenriksdepartement, selv om den eneste utenlandske diplomaten er russeren Ivan Lebedjev, som tidligere var den russiske legasjonens rådgiver i Beograd, hvorfra han i 1941 flyktet til Montenegro. Han fungerer nå som Moskvas forbindelsesoffiser med partisanene.

I de befrieede områdene sirkulerer partisanenes penger, og så sterk er den nye statens innflytelse blant de kroatisk-bøndene, at i visse områder øst for Ljubljana kan de italienske okkupasjonsmyndighetene ikke kjøpe noe fra bøndene med italiensk valuta, men må anvende seg av partisanenes. Det be ridde området har en radiostasjon som tydelig kan høres i Sveits. Den person som leder utsendingene på engelsk, taler med skarp amerikansk aksent.

Den nye statens slagord er: Frihet for alle folk. død over fascismen. Den går inn for opprettelsen av en federasjon av likeberettigede stater med forbundsstaten Sveits som mønster. De fattige bøndene i Jugoslavia — serber, kroater, slovener, makedoniere, montenegroer og ungarer, krisine og muhammedanere — slutter mer og mer opp om partisanene. De har forlatt Michailovitsj som arbeider for et Stor-Serbia, og det fascistiske «Ustasj» som ønsker et Stor-Kroatia, og de vender også ryggen til de serbiske medarbeidere til Quisling-generalen Neditsj.

Samme dag som Montgomerys 8 armekorps Rommel ut av hans stillinger ved El Alamein, satte den store partisanarmeen seg i bevegelse nordover gjennom de Dinariske alpenes dalfører mot utkanten av Zagreps vasdagsområder. Fra Velebitfjellene i Dalmatia gikk en annen partisanarme til angrep for å slutte seg sammen med den første armeen. Fra nordøst kom en tredje arme av kroatiske partisaner.

Noe senere sluttet de tre armeer seg sammen under felles kommando og tok navnet «Den nasjonale befrielsesarmeen». De opprettet den første sammenhengende fronten i denne irregulære krigen — en sirkelbue på omkring 160 km. fra Slunj til Sitnica. Senere fortsatte armeen mot vest og inntok den ene land-byen etter den andre.

I begynnelsen av desember da det hadde gått opp for de tyske okkupasjonsmyndigheter hva som skjedde, hadde den nye armeen inntatt et dusin byer og 50 landsbyer, rykket fram opp til 80 km. inn i Zagreps elvområde og skapt et sikkert befestet, befriert område på over 13 000 kvkm.

I samme måned møttes i det befrikkede områdes hovedstad Bihatsj, 53 utsendinger fra hele Jugoslavia og valgte til president for den lovgivende forsamling kroaten Ivan Ribar. Han er medlem av det Serbo-kroatiske demokratiske partiet og sønn til den første presidenten for den grunnlovgivende nasjonalforsamlingen som trådte sammen i 1918 for å organisere den stat som senere ble Jugoslavia.

Denne provisoriske regjeringen representerer antifascistiske styrker fra hele landet og kontrollerer en arme som vurderes til over 200 000 mann. Hverken armeen eller regjeringen er kommunistisk, selv om enkelte av lederne, særlig innenfor armeen, er kommunister. Den nasjonale frihetsbevegelsen er først og fremst en bondebevegelse, og mange medlemmer av det Serbo-kroatiske demokratiske partiet har sluttet seg til likesom andre bondeorganisasjoner — kroatiske, serbiske og slovenske.

Den første handling den provisoriske regjering besluttet, var å sende telegram til Roosevelt, Churchill og Stalin.

To norske gutters ferd.

To norske gutter er nettop kommet til England etter en eventyrlig vandring gjennom Sverige og Finnland til Russland for å melde seg til de frie norske styrkene.

Sommeren 1941 gikk de over grensen til Sverige, hvor de fikk arbeid som tømmerhuggere. Våren 1942 besluttet de seg til å forsøke det deres kamerater mente var umulig, nemlig gå opp til Nord-Sverige, så over grensen til Finnland og snike seg gjennom de tyske linjene for å nå fram til russisk område. «Vi visste det ikke ville bli akkurat en spasertur, men vi var lei av å vente.» sa en av guttene. De tok toget til Nord-Sverige, lurte de militære vaktpostene ved grensen til Finnland og begynte så sin lange vandring. De hadde svært lite utstyr med seg, de måtte for eksempel greie seg med en eneste sovepose. De hadde også lite mat. Endelig en dag fant de en gård. De måtte vente til folk hadde lagt seg, brøt seg så om natten inn på stabburet og tok med seg så meget mat de kunne bære. På

veiene så de tyske transportbiler og ambulanserbiler.

De måtte sette over stric vassdrag på selvlagete primitive flåter og noen ganger hendte det også at det gikk galt. De falt i vannet og flere ganger var det et under at de klarte å komme seg over på den andre siden. De bestemte seg nå for å gå minst 12 timer om dagen for at maten skulle strekke til. Noen dager senere kom de til en hytte hvor det var folk. De ventet til natten falt på for å se om de kunne finne noe de hadde bruk for. De fikk tak i en øks som kom godt med da de hadde mistet den de hadde hatt med seg, og fram for alt — en fiskestang.

Slik gikk det dag etter dag. Det eneste de hadde å spise var den gjedden de fisket, og da de kom fram til den siste elven de måtte krysse for å være på den riktige siden av linjene, var de så utmattet at de nesten ikke klarte å bygge en flåte. Omsider kom de seg opp på flåten og drev nedover den stric elven. Flere ganger holdt de på å bli oppslukt av hvirvlene. En av dem falt i vannet, men i siste liten klarte han å klatre seg til flåten. Vel over på den andre siden slopte de seg videre til de kom til en innsjø. Igjen lygget de en flåte og helt utmattet lot de seg drive utover sjøen. Det var da en russisk patruljebåt fant dem. De var reddet. De hadde utført det umulige. Russerne gav dem mat — polser, fisk, brød og sukker-vann.

Så begynte forhørene i hovedkvarteret i Murmansk. Russerne ville til å begynne med ikke tro at det var mulig for et menneske å klare en slik påkjenning. Men til slutt lyktes det de to norske guttene å overbevise russerne om at de var gode nordmenn som bare brente etter å komme til England for å melde seg til tjeneste. De ble så sendt til Arkangel hvor de fikk være med en engel-k båt.

ALLE GODE NORDMENN

nekter å reise ut av landet!
Unddra deg på alle måter arbeid for
tyskner!

NORSK UNGDOM

NR. 1

NOVEMBER

1944

Den 19. mai sendte Hjemmefrontens ledelse ut en proklamasjon hvori man bl. a. trakk opp retningslinjene for politikken i etterkrigstidens Norge. Vi gjengir følgende:

— — — en målbevisst, vidsynt politikk med sikte på:

- å trygge vår frihet, folkestyret og de demokratiske rettigheter,
- å gjenreise landets økonomi og produksjonskraft, snarest mulig sikre de nødvendige tilførsler utenfra og legge forholdene til rette for å utnytte fullt ut våre naturrikdommer og skaffe arbeid til alle,
- å fremme solidariteten mellom klasser og befolkningsgrupper,
- å medvirke aktivt i det mellomfolkelige arbeid for å bygge opp en internasjonal rettsorden, fremme varebyttet landene i mellom og skape grunnlaget for en varig og rettferdig fred."

Dette er grunnlaget for kampen idag. For disse idealer er det demokratets forkjempere går til storm mot diktaturet. For disse idealer kjemper partisanene i Sovjet og Jugoslavia, maquisene i Frankrike og Belgia. Friskarene er bygget opp av folket sjøl, oftest med det elendigste utstyr. En har en rifle når han kommer, en annen kanskje en revolver, en tredje vet om et lager med sprengstoff o.s.v. Men felles for dem alle er troen på framtida, troen på folkets rett til sjøl å bestemme landets styre-sett. Dette sveiser dem sammen til en ubrytelig enhet som aldri kan knuses. Det er nettopp denne kampen innen de okkuperte land som er garantien for folkets demokratiske sinnelag.

Her i Norge er en ennå ikke nådd så langt i kampen. Vi har ikke maktet å utvikle krigen her i landet i samsvar med den intensivering som er foregått internasjonalt. Vi, folket fra 1814 og 1905, står tilbake for de øvrige land i Europa i kampen for de demokratiske goder vi på mange måter hadde tilkjempet oss før denne krigen. Ungdommen må her i Norge som i alle andre land gå foran for å få slutt på dette misforhold. Vi må se det som vår oppgave å gjøre slutt på at fienden kan bruke vårt land som rekreasjonsanstalt for krigstrette soldater. Det er en nasjonal skjendsel at han kan sende soldater fra Norge til de utsatte frontavsnitt. Da det danske folk reiste seg til aktiv kamp for demokratiet, ble det sendt en divisjon tyske soldater til Danmark fra Norge. Hadde den aktive kamp vært et faktum også i Norge, vilde tvskerne ha vært henvist til å hente soldater fra frontene ute i Europa, og derved ha svekket dette frontavsnitt.

Vi må se det som vår soleklare plikt å slå oss sammen i friskaregrupper og ta del i den kamp som er utøvd og daglig utøves i det øvrige Europa. Forholdene ligger ennå bedre til rette for en aktiv kamp her i Norge enn i Danmark. Her i landet har friskaregruppene svære skogdistrikter de både kan skjule seg og motta våpen i. Alt ligger meget godt til rette for at også Norge kan stille seg side om side med de aktivt kjempende okkuperte nasjoner ute i Europa i kampen for folkestyret.

Ved aktiv kamp kan vi ramme fienden på hans mest sårbare punkter. Den aktive kamp tilsikter 3 ting:

- å ødelegge for fienden,
- å tvinge ham til å forsterke vakholdet ved de viktigste punkter og derved få ham til å bruke tropper som ellers kunne vært brukt ved fronten,
- å slite opp nervene hans ved at det arbeides usynlig.

SØRG FOR AT ALL GOD NORSK UNGDOM FÅR AVISA, MEN
VÆR FORSIKTIG MED DE DU IKKE STOLER FULLT OG FAST PÅ